

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΗΝΗΣΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

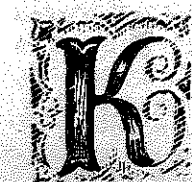
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 368

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΟΥΝΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952 : ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ Α ΚΑΙ ΤΟ Ω

ΑΘΕ ημέρα πού περνά μās οδηγεί πλησιέστερα εις την διαπίστωσιν ότι ο άγων αυτός είναι μία όρθόδοξος νησις έντός ενός λυσσομανούντος ώκεανού κακοδόξων αντίληψεων. Νησιδες δε κινδυνεύουν να καταντήσουν όχι μόνον τό καθολικόν πνεύμα της όρθοδο-

ξίας αλλά και οι άνθρωποι πού την αποτελούν. Η άτομική περίπτωσης ενός έκάστου όρθοδόξου όμιλει εύγλωττως διά την απομόνωσιν πού του επιβάλλει ή εποχή.

Η ιερά λοιπόν αυτή υπόθεσις του άγώνος των παραδόσεων εύρίσκεται περιεζωσμένη από τα έχθρικά κύματα. Σφυροκοπείται άνελεήτως από την κακοδοξίαν. Ρίπτεται επάνω της ή λάσπη της συγκοφαντίας. Γίνεται προσπάθεια να σπιλωθή ή έντιμότης των σκοπών, να άμαυρωθή ή κρυσταλλίνη διαύγεια των επιδιώξεων, να φιμωθή τό στόμα πού λέγει την αλήθειαν.

Και ο μανιακός αυτός πόλεμος της χθές και του σήμερα άσφαλώς θα συνεχισθή. Πλανώνται όσοι δέν τον αναμένουν σφοδρότερον αύριον. Έθελουτυφλούν όσοι ύποτιμούν τās δυνάμεις της κακοδοξίας. Βαυκαλί-

ζονται με ψευδαισθήσεις όσοι λησμονούν την πικράν και άδυσώπητον πραγματικότητα.

Τό χθές ύπήρξεν τρομερόν. Τό πρωτόπορον τμήμα της Έκκλησίας των Γ.Ο.Χ. έταλανίσθη φρικτώς. Άρχιερείς, ιερείς, μοναχοί ύπέστησαν τὰ πάνδεινα. Τό σήμεραν έρχεται ν' άποδείξη ότι τίποτε δέν ήλλαξε. Κύματα ένόχου όργης εξεσήκωσεν ή ανάδει-

ξις του άρχιερέως μας. Αί άγχόναι έστήθησαν έτοιμοι ν' άποκεφαλίσουν τους τολμηρούς άγωνιστάς. Να έλπίζωμεν λοιπόν εις την μεταβολήν των διαθέσεων εκείνων πού μās πολεμούν; Είμαι κάτι πού τὰ γεγονότα δέν μās έπιτρέπουν να τό ύποθέσωμεν.

Και όμως τὰ περιθώ-

ρια αυτού του άγώνος είναι πολλά. Έκείνοι πού έθελοντικώς ύψώνουν έδω και μερικάς δεκαετίας τό τιμημένον λάβαρον των παραδόσεων αντίλαμβάνονται ότι εις πόν θρίαμβον δέν οδηγεί άλλος δρόμος έκτός από την μαχητικήν συνέπειαν εις τās όρθοδόξους αρχάς. Η σκληρότης του πολέμου δέν προδικάζει παρά την συντομωτέραν λύσιν της άγωνίας της Έκκλησίας. Όμως άπατάται ή άπατά εκείνος πού ισχυρίζεται ότι κάμνει έκκλησιαστικόν άγώνα, όταν επιβάλει εις τον

Πείθεσθε τοις ήγουμένοις ήμών και ήπήκετε· ούτοι γάρ άγρυπνοῦσιν υπέρ των ψυχών υμών ως λόγον άποδώσοντες· ίνα μετά χαράς τοῦτο ποιῶσι και μη στενάζοντες· άλυσιτελές γάρ υμίν τοῦτο.

Προς Έβραίους 13,17

ἐαυτὸν τοῦ τὴν ἀπομόνωσιν ἀπὸ τὸ κύριον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ στάσις τοῦ κρύπτει ἀφέλειαν ἢ δολιότητα. Ὁ ἀγὼν τῆς ὀρθοδοξίας εἶναι προσπάθεια συλλογική. Καὶ νόμος τῆς προσπάθειας αὐτῆς εἶναι ἡ πειθαρχία ὅλων τῶν μελῶν εἰς τὸν ἡγέτην τοῦ. Τὸ ἀντίθετον θὰ ἐσήμαινεν πνευματικὴν αὐτοκτονίαν. Διότι ἡ ἐνότης, ἡ συσπείρωσις καὶ σύσφιξις τῶν κυττάρων τοῦ ὀρθοδόξου σώματος καθιστᾷ ἀνθεκτικὰ καὶ ἄτρωτα τὰ φρονήματα, χαράσσει σταθερὰς κατευθύνσεις, μεταγγίζει ἀγωνιστικὸν φρόνημα, δημιουργεῖ μαγνητικὸν πεδίου πού ἐλκύει πολλούς. Πρὸ παντὸς ὅμως κάμνει βίωμα, μετουσιώνει εἰς πράξιν τὰς ὑψηλὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου. Καὶ ἅς μὴ λησμονῶμεν τὸν τελικὸν σκοπὸν τῆς ἐκκλησίας. Τὴν ἀγιότητα ἐπαγγέλεται εἰς τὸν κόσμον ὁ Σωτὴρ. Αὕτῃ ὅμως ἀρχίζει μὲ λόγους ἀλλὰ καταλήγει εἰς πράξεις. Καὶ ἡ δύναμις τῆς πράξεως εἶναι προνόμιον ἐκείνων πού ἐνεδύθησαν τὸ ἱμάτιον τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, πού ἐνωτίσθησαν τὸν βαθύτερον παλμὸν τῆς ὀρθοδόξου ἀγιότητος, πού κατάρθωσαν νὰ ἴδουν πέραν ἀπὸ τὸ ὀμιχλῶδες παρὸν πρὸς τὴν κρυσταλλίνην διαύγειαν τοῦ μέλλοντος. Οὐδεὶς ὅμως ἔχει ὄρασιν διὰ νὰ ἴδῃ καὶ ὧτα διὰ ν' ἀκούσῃ ὅταν δὲν κυκλοφορῇ μέσα εἰς τὸν φωτεινὸν κόσμον τῆς Ὀρθοδοξίας. Μόνον ὅσοι στεγάζονται κάτω ἀπὸ τὸ ἀλεξίκακον στέγαστρον τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν τὴν ἀσφάλειαν τῆς ὀρθῆς πορείας, τὴν ἀγνότητα τοῦ φρονήματος, τὴν ὑψηλὴν θερμότητα τῆς πίστεως, τὴν θωράκισιν τῆς ἐλπίδος.

Τὸ μαχητικὸν κί' ἐν ἐπιγνώσει ἀγωνιστικὸν φρόνημα τῶν ὀρθοδόξων δὲν ἔμπορεῖ νὰ μὴ συναγάγῃ τὰ συμπεράσματα ἀπὸ τὴν πολυετῇ καὶ ἐπώδυνον πορείαν αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος. Δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀρνηθῇ τὴν ἀνάγκην τῆς πειθαρχίας, τῆς συμπνοίας, τοῦ πνευματικοῦ ἐναγκαλισμοῦ.

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ πολῦτιμος καρπὸς τῆς μέχρι σήμερον πειθαρχίας μας ἡ ἀνάδειξις δηλ. τοῦ ἡγέτου μας ἅς διαφυλαχθῇ μὲ μεγαλύτεραν πνευματικὴν ἐπαγρύπνησιν.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν ὅτι τοὺς ὀρμητικούς ποταμούς μὲ τὰ συστρεφόμενα ρεύματα τοῦ αἵωνος μας θὰ τοὺς διαβῶμεν ἀσφαλῶς ἂν κρατηθῶμεν ὅλοι ἀπὸ τὰς χεῖρας.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΤΟ ΑΓΑΘΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ
Ἐπισκόπου Καρχηδόνας

Ὁ μέγας αὐτὸς πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας ὑπεῖρξεν ὁ ἐπιφανέστερος ἐπίσκοπος τῆς πάλαι ποτὲ χριστιανικῆς Καρχηδόνας. Πλούσιος εἰς πνευματικὸς ἀρετὰς, εἰς ποιμαντορικὴν δύναμιν, εἰς θαυμαστὴν εὐφυΐαν μᾶς ἄφησε πολλοὺς λόγους μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν κατωτέρω :

Ἐπειδὴ θέλω, προσφιλεῖς ἀδελφοί μου, νὰ ὁμιλήσω διὰ τὴν ὑπομονήν, καὶ νὰ διακηρύξω τὰς ὠφελείας καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς, ἀπὸ ποῦ ἂν τοῦ μπορῶ ν' ἀρχίσω παρὰ μόνον ἀπὸ τὸ ὅτι καὶ τώρα θεωρῶ ἀναγκαῖα τὴν ὑπομονήν διὰ νὰ με ἀκούσετε ἀφοῦ ἄλλωστε καὶ ὁ διδάσκων καὶ ὁ διδασκόμενος διὰ τῆς ὑπομονῆς τελειῶνουν τὸ ἔργον τοῦς. Διότι τότε καὶ μόνον μαθαίνεται ἡ θεὰ διδασκαλία καὶ ὁ σωτήριος λόγος, ὅταν ἡ ἀκρόασις γίνεται μὲ ὑπομονή. Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ὁρόμους, προσφιλέστατοι ἀδελφοί μου, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ μας κατευθύνεται πρὸς τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πίστιν, δὲν εὐρίσκω νὰ ὑπάρχῃ κάτι ἄλλο ὡφελιμώτερον καὶ μεγαλύτερον διὰ τὴν πνευματικὴν δόξαν ἀπὸ τὸ ὅτι ἡμεῖς, πού στηρίζομε τὴν ζωὴν μας εἰς τὰ παραγγέλματα τοῦ Δεσπότη, πρέπει μὲ πολλὴ προσοχὴ νὰ διαφυλάξωμε τὴν ὑπομονήν, ὑποτασσόμενοι εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν εὐσέβειαν.

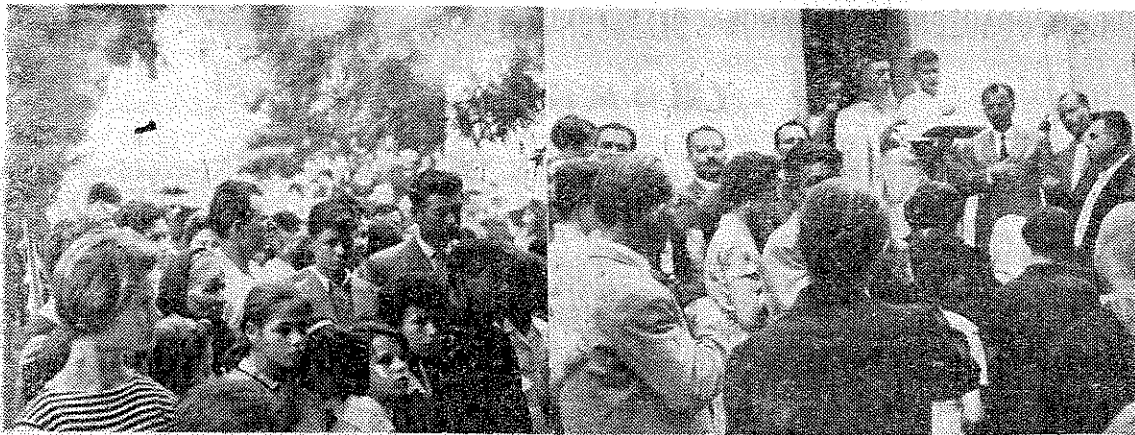
Τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ὑπομονῆς τὴν ὑπόσχονται καὶ οἱ κοσμικοὶ φιλόσοφοι ἂν καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ ὑπομονὴ εἶναι τόσο ψεύτικη ὅσο καὶ ἡ σοφία.

Διότι πῶς εὐρέθη σοφὸς ἐκεῖνος πού δὲν γνωρίζει οὔτε τὴν ὑπομονήν οὔτε τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, ὅστις διὰ τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου τοῦτου εἶπε «ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω;» Τὸ ἴδιο διδάσκει καὶ ὁ μακάριος Παῦλος, ὅστις πλήρης πνεύματος ἁγίου, ἀφοῦ ἀπεστάλῃ διὰ νὰ καλέσῃ καὶ νὰ διαμορφώσῃ τὰ ἔθνη λέγει : «Βλέπετε μήτε ὑμᾶς ἔσται ὁ συναγαγὼν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, καὶ οὐ κατὰ Χριστόν· ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς». (Κολοσ. β' 8,9).

Καὶ ἀφοῦ λέγει : «Μηδεὶς ἐαυτὸν ἐξαπατάτω· εἰς τίς δοκεῖ σοφὸς εἶναι ἐν ὑμῖν ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ μωρὸς γενέσθω, ἵνα γένηται σοφός· ἡ γὰρ σοφία τοῦ κόσμου τοῦτου μωρία παρὰ τῷ Θεῷ ἐστὶ· γέγραπται γάρ· ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, καὶ πάλιν Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν σοφῶν, ὅτι εἰσὶ μάταιοι». (Α' Κορινθ. γ' 18—20). Δι' αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ εἶναι ξένοι πρὸς τὴν ἀληθινὴν σοφίαν οἱ σοφοὶ αὐτοί, εἶναι ἐξ Ἰσοῦ ξένοι καὶ πρὸς τὴν ἀληθινὴν ὑπομονήν.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

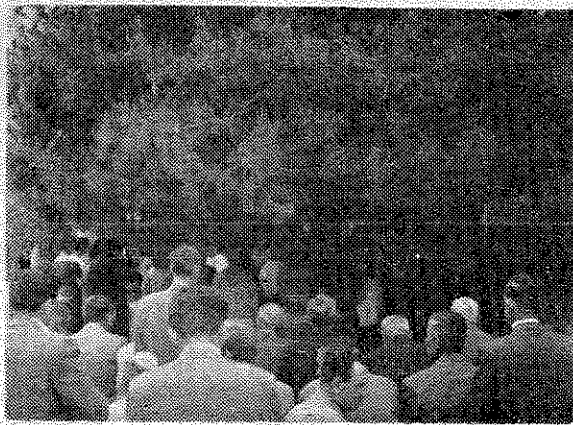
ΕΙΣΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΝΕΜΕΑΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Βαθύτατα συγκινητική υπήρξεν ἡ Ἱερὰ Πανήγυρις τῆς Ἀγίας Τριάδος εἰς τὸ λίαν ἀξιόλογον Παράρτημα τῆς φιλοξένου Νεμέας. Τὴν προηγουμένην τῆς ἐορτῆς Ἀγίας Τριάδος πολυπληθεῖς ἀδελφοὶ Πειραιεῖς μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Παντελεήμονα Τσαλούπη ἐφθάσαμεν εἰς τὴν γραφικὴν αὐτὴν πόλιν τῆς Κορινθίας. Ὅπως καθεὺς χρόνον ἔτσι καὶ ἐφέτος ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς Νεμέας ἐτέθη ἐπὶ ποδός. Μετὰ τὸν ἐσπερινὸν ἐπηκολούθησε πάνδημος περιφορὰ τῆς Ἀγίας εἰκόνης, διασχίσασα καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς

πόλεως καὶ σκορπίσασα τὸ ὑπέροχον τῆς εὐλαβείας ἄρωμα καὶ εἰς τὴν τελευταίαν χωρικὴν καλύβην.

Τὴν ἐπομένην ἐπραγματοποιήθη πανηγυρικῶς ἡ Θεία λειτουργία εἰς τὴν γραφικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Τριάδος. Περισσότεροι ἀπὸ πεντακοσίους ἀδελφοὶ τοῦ Παραρτήματος παρευρέθησαν εἰς τὴν Θείαν λειτουργίαν, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἐψάλη τρισάγιον ἐπὶ τοῦ παρακειμένου Τάφου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου Θεοδοροπούλου, ὅστις υπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Παραρτήματος.

Μία ἀκόμη ἀποψὶς ἀπὸ τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησιασμά.

Τρισάγιον εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀειμνήστου π. Χρυσοστόμου.

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΣ

Πλούσια ὑπῆρξε καὶ ἐφέτος ἡ κατηχητικὴ κίνησις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Κατηχητικὰ Σχολεῖα μὲ ἐπικεφαλῆς ἐκλεκτὰς ἀδελφὰς κατηχητρίας ἐλειτούργησαν εἰς ἀπαντὰς τοὺς ἡμετέρους Ἰ. Ναοὺς καὶ ἐκατοντάδες παιδιῶν ἐδέχθησαν εἰς τὰς τρυφεράς ψυχὰς τῶν τὰ διδάγματα τῆς Χριστιανῆς πίστεως τῆς ἀγάπης, τοῦ σεβασμοῦ πρὸς πάντας καὶ γενικῶς τῆς ἀρετῆς.

Αἱ ἐξετάσεις τῶν Κατηχ. Σχολ. ἔγιναν μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, πολλοῦ δὲ συνδυασμέναι μὲ ἀκλόλογον φιλανθρωπικὴν δρᾶσιν εἰς ὠφελος τῶν μικρῶν μαθητῶν.

Σημειώνομεν μερικὰ ἀπὸ τὰ Κατηχ. Σχολεῖα Ἀ-

θηνῶν τὰ ὁποῖα ἐπραγματοποίησαν τὰς ἐξετάσεις τῶν ἐσχάτως.

Κατηχητικὸν Ἰ. Ν. Ἀγίας Τριάδος Νέων Ἑλλυσίων. Μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν κατηχήτριά διδ. Χρυσούλαν Βρανᾶ ἐπένδυσαν κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν τριάντα (30) ἄπορα παιδιὰ.

Κατηχητικὸν Ἰ. Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (Κυψέλη) Κατηχήτρια δις Ἑλένη Ἐξάρχου.

Κατηχητικὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Αἰκατερίνης Ἀνω Πατησίων. Κατηχήτρια δις Ἑλένη Πατσιλά.

Κατηχητικὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Πατέρων Παλαιάς (Λιόπεσι). Κατηχήτρια Σοφία Παπαγεωργίου καὶ Μαρία Δάβαρη.

Συγχαίρομεν εὐλικρινῶς τὰ εὐβλαβεστάτας Κατηχητρίας καὶ εὐχόμεθα εἰς τὰ παιδιὰ ὑγιάν καὶ κατὰ Χριστὸν πρόδοιν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Π ρ ο δ ο ς

Τὴν Α.Ε. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, τὴν Α.Ε. Ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, τὴν Α.Ε. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς, τὴν Α.Ε. Ὑπουργὸν Προεδρ. Κυβερνήσεως, τὴν Α.Ε. Ὑπουργὸν Θεραπευμάτων καὶ Ἑθν. Παιδείας, τὴν Α.Ε. Ὑπουργὸν Ἑσωτερικῶν, τὴν Α.Ε. Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης, τὴν Α.Ε. Ὑπουργὸν Βορείου Ἑλλάδος, τὰς Α.Ε. Ἀρχηγούς Κομμάτων, τοὺς Ἀξιολύτους κ. κ. Βουλευτάς καὶ τὸν Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Τύπον.

«Περὶ ἐφαρμογῆς ἰσχύοντος Ν.Δ. 18)25 Ἰανουαρίου 1923 «Περὶ τοῦ νέου Πολιτικοῦ ἡμερολογίου καὶ καταργήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 45)1951 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου».

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Καθ' ἃ γνωρίζομεν οὐδαμοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ἢ πρὸς τὸ Θεῖον ἐκδήλωσις τῆς πίστεως διὰ τῆς λατρείας τηρουμένων τῶν νόμων αὐτῆς.

—Τὰ ἄτομα ἐν τῷ Κράτει ἔχουσιν ὑποχρεώσεις, ἔχουσιν ὅμως καὶ δικαιώματα. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων, ἵσταται ρυθμιστὴς ὁ ὑπέρτατος νόμος τοῦ Συντάγματος, ὁ ἐπιτάσσων τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὸν τρόπον ἐπιβολῆς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ προστατεύων ἐπαρκῶς καὶ καθορίζων τὰ δικαιώματα τῶν ἐν τῇ αὐτῇ κοινωνίᾳ διαβιούντων ἀτόμων.

Ἡ ἀμερόληπτος καὶ πιστὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ὑπερτάτου αὐτοῦ νόμου, οὔτε παρερμηνείας ἐπιδέχεται, οὔτε διακρίσεις ἐπιτρέπει, ἀλλ' ἀξιοὶ ἰσότητα, ὑποταγὴν καὶ σεβασμὸν παρὰ πάντων καὶ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, διότι ἄλλως δὲν δύναται νὰ νοηθῇ εὐνομούμενη Κοινωνία, οὔτε ἰσοϋγισμὸς πρὸς ἀρμονικὴν διαβίωσιν τῶν πολιτῶν ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ Κράτους, ὅπου τὰ ἄτομα ζῶσιν ἐν ἀσφαλείᾳ κινούμενα ἐλευθέρως, δρῶντα καὶ παράγοντα ἐπωφελῶς πρὸς ἀνάδειξιν καὶ ἐξύψωσιν τῶν ἠθικῶν ἀξιών καὶ τῶν ὑγιῶν ἀρχῶν, παράγοντα οὕτω τὸν πολιτισμὸν τῶν.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΜΑΣ

ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ....

Μία τρομερὴ ἀνησυχία ἐπικρατεῖ τελευταία στὴν χώρα μας, ποὺ τὴν προκαλεῖ ἡ καθημερινῶς αὐξανόμενη ἐγκληματικότητα καὶ μάλιστα ἀπὸ μέρους τῆς νεολαίας. Χίλια—δύο ἐγκλήματα, εἰδεχθῇ καὶ μὴ, τεντυμπούσμοι καὶ τόσα ἄλλα ἠθικὰ κατορθώματα... μαστιζοῦν τὴν καθημερινὴν κοινωνικὴν ζωὴ μας.

Πρὸ ἡμερῶν ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Καλλιὰς ἔλαβε μιὰ ἀξιεπαινετὴ πρωτοβουλία καὶ ἐκάλεσε τοὺς εἰσαγγελεῖς τῆς χώρας, μὲ σκοπὸ νὰ ἐξετάσουν τὸ θέμα κυρίως ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν ποινῶν ποὺ πρέπει νὰ ἐπιβάλλωνται, ἂν δηλαδὴ πρέπει νὰ παραμείνουν οἱ ἴδιες ἢ νὰ γίνουν σκληρότερες.

Δὲν ἔχουμε βέβαια κανένα λόγον νὰ ἀμφισβητήσουμε τὴν ἀξία καὶ τὸ κύρος μιᾶς τέτοιας συσκέψεως, ἢ ὅποια ἀσφαλῶς θὰ ἔθεσε τὸ ὅλον θέμα σὲ καλὴ γραμμὴ, ἀπὸ καθαρὰ νομικῆς καὶ ἰδικιώτερης ποινικῆς πλευρᾶς.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ ἐκφράσουμε τὴν ταπεινὴν μας γνώμην ἀπὸ τὴν ἰδικὴ μας ἀποψιν. Ἡ ἐγκληματικότητα εἶναι κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος θέμα ἠθικόν. Κανεὶς ἀνθρώπος μὲ ἀληθινὴ θρησκευτικὴ καὶ γενικώτερα ἠθικὴ ἀγωγή δὲν ἐγκληματεῖ. Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπον καὶ ἡ προσοχὴ διὰ νὰ κρατήσουμε τὴν ψυχὴν μας καθαρήν καὶ κοντὰ στὴν ἀρετὴν, εἶναι οἱ κυριώτεροι παράγοντες ποὺ μᾶς κρατοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐγκληματικότητα καὶ ὅχι οἱ ποινικῆς

συνέπειες ποὺ θὰ ἔχουμε ἀπὸ τὸ δικαστήριον, ὅταν ἐγκληματήσουμε. Ἄν, βέβαια, ὁ ὑποψήφιος ἐγκληματίας σκεπτόταν τὴν ποινὴν ποὺ θὰ τοῦ ἐπιβληθῇ, πιθανῶς, δὲν θὰ ἐγκληματοῦσε. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ σκέπτεται. Ὅχι διότι δὲν προνοεῖ διὰ τὸν ἑαυτοῦ τον, ἀλλὰ διότι αὐτὴ εἶναι ἡ φύσις τῆς ἀμαρτωλῆς ψυχῆς, ποὺ παρασυρμένη ἀπὸ τὸ πάθος βαδίζει τυφλὴ πρὸς τὸ ἐγκλημα.

Απαράτητα εἶναι βέβαια τὰ δικαστήρια—ὅπως τοῦλάχιστον μᾶς διδάσκει ἡ ἱστορία καὶ μᾶς πληροφορεῖ ἡ ἀπλὴ λογικὴ—καὶ πολὺτίμα τὰ συμβούλια τῶν ἀρμοδίων. Μήπως ὅμως θὰ ἔπρεπε στὰ συμβούλια αὐτά, ποὺ κάθε τόσο κάνει τὸ κράτος—ὅπως τὸ προχθέςινόν τῶν εἰσαγγελῶν—νὰ παρευρίσκωνται καὶ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως;

Νομίζω δὲν θὰ ἦταν ἄτοπο. Ὁ δικαστικὸς ἐξετάζει τί θὰ κάμῃ, ὅταν παρουσιασθῇ ἐνώπιόν του ὁ ἐγκληματίας μὲ τὰ χέρια βαμμένα μὲ αἷμα. Ποιὸς ὅμως θὰ ἐνδιαφεροθῇ νὰ πλησιάζῃ, νὰ ψυχολογήσῃ καὶ νὰ νοητεῖται σχετικὰ τὸν ὑποψήφιον ἐγκληματία, δηλαδὴ τὸν παρυστρατημένο ποὺ ἀγεται καὶ φέρεται στὴν ζωὴν καὶ ποὺ συνήθως εἶναι ἐκδηλὴ ἡ τὰσις του νὰ ἐγκληματήσῃ; Ἀσφαλῶς ὅχι ὁ δικαστικὸς.

Αὐτὴ ἡ τόσο δύσκολη, ἀλλὰ καὶ ἀσύγκριτα εὐγενὴς χριστιανικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀποστολὴ εἶναι ἔργο τοῦ κληρικοῦ καὶ διδασκάλου. Ὁ πρῶτος παρακολοῦθώντας σὰν φιλόστοργος κατέρας τὰ πνευματικά του παιδιὰ ἡμπορεῖ πολλὰ ἐγκλήματα—μικρὰ καὶ μεγάλα—νὰ προλάβῃ. Ὁ δεύτερος ἔχει στὰ χέρια του τὴν νεολαία, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τώρα γίνονται καὶ μπορεῖ νὰ ξέρῃ πολὺ καλὰ τίς ἀντιδράσεις ποὺ παρουν-

Ἐν Ἑλλάδι διὰ τῶν διαφορῶν Συνταγμάτων, καθιερώθη ὡς ἐπίσημος θρησκεία ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐκτὸς ὅμως τῆς ἐπικρατοῦσης θρησκείας, *προστατεύεται, διὰ τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως*. Αἱ σχετικαὶ περὶ τούτου διατάξεις τοῦ Συντάγματος, εἶναι συνάρτημα καὶ περίπτωσις τῶν περὶ ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν διατάξεων αὐτοῦ, σκοπὸς τῶν ὁποίων εἶναι ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ ἡθικὴ ἀνάπτυξις τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Συνταγματικὴ αὕτη προστασία, ἐκτὸς τῆς πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς ἕκαστον ἄτομον κεχωρισμένως παρεχομένης, παρέχεται ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐννοίαν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ εἰς ὁμάδας ἀτόμων, καὶ εἰς πᾶσαν *«γνωστὴν θρησκείαν»* διὰ ρητῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ I.

Εἰς τὴν ἐξ ἀντικειμένου ταύτην Συνταγματικὴν προστασίαν «πάσης γνωστῆς θρησκείας» περιλαμβάνονται τὰ ἐξῆς μερικώτερα δικαιώματα, ἅτινα εἶναι ὡσαύτως ἡγγυημένα, καθ' ὃ ἀποτελοῦντα συστατικὰ στοιχεῖα καὶ ἀπαραιτήτους συνεπείας τῆς προστασίας τῶν γνωστῶν θρησκειῶν, ἦτοι α) *τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταγίζεσθαι πρὸς θρησκευτικοὺς σκοποὺς*, β) *τὸ δικαίωμα τοῦ συνέρχεσθαι πρὸς θρησκευτικοὺς σκοποὺς*, γ) *τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρως θρησκευτικῆς διδασκαλίας*, δ) *τὸ δι-*

καίωμα τῆς κοινῆς λατρείας, ε) *τὸ δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἰσότητος* καὶ στ) *τὸ δικαίωμα τῆς ἀνεγέρσεως Ναῶν καὶ εὐκτηρίων οἰκῶν κ.λ.π.*

Μεταξὺ τῶν φυσικῶν καὶ Ἱερῶν δικαιωμάτων παντὸς ἀνθρώπου καὶ Κοινωνίας ἀνθρώπων, συμπεριλαμβάνεται, ἐκτὸς τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ *ἡ ἐλευθερία τῆς Λατρείας*, διότι τὸ θρησκεύεσθαι δὲν εἶναι μόνον ἐλευθέρως συνειδήσις, ἀλλ' ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη καὶ βίωσις τοῦ ἀνθρώπου, καὶ δι' αὐτὸ εἰς ὅλα τὰ πεπολιτισμένα κράτη, ἀπετέλεσε τὸ ἀντικείμενον ἰδιαίτερως Συνταγματικῆς κατοχυρώσεως, ὡς τὸ ὕψιστον τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν.

Ἀφετηρίαν τοῦ ὑψίστου τούτου ἀνθρωπίνου ἀγαθοῦ, ἀπετέλεσεν τὸ ἄρθρον 10 τῆς Διακηρύξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ πολίτου. Παραλλήλως δὲ πρὸς ταύτην καὶ πρὸς τὰς Συνταγματικὰς διατάξεις, ἰσχύουν σήμερον ἐν Ἑλλάδι καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 18 τῆς Οἰκουμένης διακηρύξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς καὶ τὸ ἄρθρον I τῆς διεθνούς συμβάσεως τῆς Ρώμης.

Ἐπὶ προσφυγῆς τῶν θιγομένων, αἱ ἀποφάσεις τῶν Διεθνῶν τούτων ὀργανισμῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ τούτῳ συσταθέντων Ἀνωτάτων Διεθνῶν Δικαστηρίων, πλὴν τοῦ ὑποχρεωτικῶς Ἐκτελεστοῦ αὐτῶν, ἀποτελεῖ πόγον βαρὺν καὶ ἀμέλειαν οὐχὶ συγ-

σιάζουν οἱ νεαροὶ χαρακτῆρες καὶ συνεπῶς τίς τάσεις τοὺς πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα.

Ἀεῖζει λοιπὸν ἡ συνεργασία κληρικῶν, δικαστικῶν καὶ εκπαιδευτικῶν.

Θὰ ἀναφέρω κάτι ποὺ ἄκουσα προχθὲς ἀπὸ ἑνα φίλου, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε καθηγητῆς σ' ἑνα ἐπαρχιακὸ Γυμνάσιον. Ἐκάθησε, λοιπὸν, τὸ ἀπόγευμα στὸ καφενεῖο συντροφιά μετ' ὅν εἰσαγγελέα τῆς πόλεως καὶ συζητοῦσαν διάφορα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ γιὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἐπικειμένην ἐκδίκασιν πέντε—ἕξ νεαρῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου ἐπὶ τετυπωμένῳ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς—σὰν δικαστικὸς βέβαια—ὑπεστήριξε τὴν ἄποψιν ὅτι ἡ ποινὴ πρέπει νὰ εἶναι παραδειγματικὴ, διότι οἱ κατηγορούμενοι εἶναι νεαροὶ καὶ πρέπει νὰ σταματήσουν μιὰ γιὰ πάντα παρόμοιες ἠθικὰς ἀτασθαλίας στὴ ζωὴ.

Καὶ τί ποινὴ σκέπτεσθε, νὰ προτείνετε; ἐρώτησε ὁ εκπαιδευτικὸς.

Ἀσφαλῶς, προσωπικὴ κράτησι ἢ ἑνα καλὸ χρηματικὸ πρόστιμο. Αὐτὰ ἐξ ἄλλου προβλέπει ἡ σχετικὴ ποινικὴ νομοθεσία.

Ἀπὸ νομικῆς πλευρᾶς συμφωνῶ ἀσυζητητὶ μαζί σας. Ἀλλὰ γιὰ πέστε μου. Ἄν τὰ παιδιά κλεισθοῦν μέσα, ποιοὶ θὰ εἶναι οἱ συγκρατούμενοί τους; Ἀσφαλῶς χειρότεροι. Ἐκεῖ θὰ μάθουν χίλια δυὸ ἄλλα ἐγκλήματα καὶ παρανομίες, πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα, ἴσως νὰ μὴ εἶχαν ποῖν ἰδέα. Θὰ γνωρίσουν κακοποιὰ στοιχεῖα καὶ κάθε ἄλλο παρὰ θὰ ὠφελῇθουν ἀπὸ τὴν γνωριμία τους.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ προσωπικὴ κράτησις θὰ

φθείσῃ ἠθικὰ τὰ παιδιά.

Ὅσο διὰ τὸ χρηματικὸ πρόστιμο καὶ αὐτό, νομίζω—συνεχίζει ὁ εκπαιδευτικὸς—ὅτι δὲν θὰ ἐπιδράσῃ καθόλου στὸν νέο, διότι τὰ χρήματα ὅπωςδήποτε θὰ καταβάλουν οἱ γονεῖς του, μιὰ καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἔχει οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία.

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ γίνῃ;

Ἀπλούστατα. Ἐφ' ὅσον οἱ ταραξίαι εἶναι μαθηταὶ νὰ κληθοῦν εἰς τὸ σχολεῖο μετ' ὅν γονεῖς τῶν καὶ ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν, τῶν συμμαθητῶν τῶν καὶ ἐνὸς δικαστικοῦ εκπροσώπου νὰ τοὺς δοθῇ μιὰ δημοσίαι μομφή, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκτεθῇ ἐνώπιον ὅλων «τὸ κατηγορητήριον» καὶ οἱ συνέπειες ποὺμποροῦν νὰ ἔχουν τόσο διὰ τὸν ἀτόμον τῶν ὅσο καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν οἱ διαφορῆς ἠθικῆς ἀταξίας.

Μετ' ὅν τρόπον αὐτὸν ὁ νέος πλαισιώνεται ἠθικὰ μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἶναι δύσκολο πιά νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἴδια.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς συνεφώνησε. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Τ' ἀποτελέσματα δι' ἑνα ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα ἦσαν ἀριστα.

Αὐτὸ εἶναι ἑνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα.

Ἡ ἀντιμετώπισις τῆς ἐγκληματικότητος ἀπαιτεῖ ὄχι τυπικὰς ἐκδηλώσεις ποὺ παρομένουν εἰς τὰ πρακτικὰ καὶ τὰ πρωτόκολλα, ἀλλὰ *σταυροφορίαν* ὅλων τῶν κοινωνικῶν παραγόντων. Εἶναι δὲ αὐτονόητον ὅτι ἀπὸ αὐτὴν τὴν σταυροφορίαν δὲν πρέπει νὰ λείψουν ὁ κληρικὸς καὶ ὁ διδάσκαλος. Εἶναι ἀπαραίτητοι.

I.N.K.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Υπό του 'Οσιολ. **ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ** μοναχού

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ ἐσωτερικὴ λατρεία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸν γίνεται καὶ χωρὶς τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας. Ἀλλ' ἡ ἐξωτερικὴ μόνον ἄνευ τῆς ἐσωτερικῆς, εἶναι ἀνωφελὴς, εἶναι μίᾳ καθαρὰ ὑπόκρισις, εἶναι βδελυγμία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐπόντος ἐν τῷ ἱερῷ αὐτοῦ Εὐαγγελίῳ «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν

γνωστὴν.

Ἡ χώρα μα; ἔχει ἀπὸ πολλοῦ προσχωρήσει εἰς ἀμφοτέρως τὰς ὡς ἀνω συμβάσεις καὶ ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, ἐκύρωσεν ἤδη τὰς διεθνεῖς ταύτας πράξεις.

Παρὰ ταῦτα, ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι μία μεγάλη τάξις ἀνθρώπων, ἥτοι ἡ τάξις τῶν ἀκολουθούντων τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἥτις στερεῖται τοῦ πολυτίμου τούτου ἀνθρωπίνου ἀγαθοῦ *τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς λατρείας, κατὰ παράβασιν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τοῦ Συντάγματος, τῶν Δογματικῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ὡς ἀνω ἀναφερομένων Διεθνῶν συμβάσεων.*

Πρὸς ἄρσιν ὅθεν τῆς Συνταγματικῆς ταύτης παρεκτροπῆς, προηγούμενης, Κυβερνήσεως, συνεχιζομένης δυστυχῶς ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον, ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκευτικὴ Κοινότης τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Θεσσαλονίκης, ἐξ ὀνόματος τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας, καὶ ἀπασῶν τῶν λοιπῶν ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον ἐδρευουσῶν θρησκευτικῶν Κοινοτήτων καὶ παραρτημάτων αὐτῆς, τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἀποτελοῦνται ἀπὸ Ἑλλήνων Πολίτας φορολογουμένους, πολλὰ ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν θύσαντας, ἀπευθύνει ἑκκλησίαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, πρὸς ἅπαντα τὸν Πολιτικὸν Κόσμον καθὼς καὶ πρὸς τὸν Ἡμερήσιον Τύπον τῆς Χώρας, μὲ τὴν θερμὴν παρακλήσιν ὅπως ἐνεργήσωσι τὰ καθ' ἑαυτοὺς, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἰσχύοντος Ν. Δ. τῆς 18)25 Ἰανουαρίου 1923 «περὶ τοῦ νέου πολιτικοῦ ἡμερολογίου», καὶ διὰ τὴν κατάργησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 45)1951 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀντικειμένης εἰς Συνταγματικὰς καὶ Δογματικὰς ἀρχάς, καὶ συνεπῶς πασχούσης τελείαν ἀνυπαξίαν, ἵνα οὕτως ἀποκτήσῃ ἡ Θρησκευτικὴ αὕτη «Κοινωνία» τὴν ἐλευθερίαν τέλει τῆς λατρείας, καθ' ὃν τρόπον ἡ συνείδησις τῶν μελῶν αὐτῆς ὑπαγορεύει.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον τὸ κυρίως κείμενον τοῦ ὑπομνήματος).

Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. Ζ'. 21).

Ἡ Θεία λατρεία εἶναι ἀρραβὼν τῆς μελλούσης ἐνώσεως τῶν εὐσεβῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν μετὰ ταῦτα ζωὴν τὴν ἀφθαρτον καὶ αἰώνιον. Ἀπὸ δὲ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ προέρχεται ἡ ἀμοιβὴ τῶν πιστῶν αὐτοῦ λατρευτῶν, καθὼς καὶ ἡ κόλασις τῶν ἀσεβῶν. Ἀλλὰ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν δὲν γίνεται φανερά καὶ τελεία οὔτε ἡ ἀμοιβὴ τῶν πιστῶν, οὔτε ἡ κόλασις τῶν ἀσεβῶν. Διὰ τοῦτο βλέπομεν πολλάκις δυστυχοῦντας καὶ καταδιωκομένους τοὺς εὐσεβεῖς, εὐτυχοῦντας δὲ τοὺς ἄσεβεῖς, κατ' οἰκονομίαν ἀπόρρητον καὶ ἀκατανόητον τῶν Θεῶν κριμάτων.

«Τὰ κρίματα Κυρίου ἄβυσσος πολλή» εἶπεν ὁ Προφῆτὰναξ Δαβὶδ (Ψαλμ. 35)· ὁ δὲ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος κατανοῶν τὸ ὕψος καὶ τὸ βῆθος τῶν κριμάτων τοῦ Θεοῦ, ἀνεφώνει λέγων: «Ὁ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ» (Ρωμ. ΙΑ'. 33). Κατὰ τὰ ἀκατάληπτα ὅθεν κρίματα τοῦ Θεοῦ δυστυχοῦσι πολλάκις οἱ εὐσεβεῖς, εὐτυχοῦσι δὲ οἱ ἄσεβεῖς. Πλὴν ὅμως ταῦτα συμβαίνουν μόνον εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἐνῶ εἰς τὴν μελλουσαν ζωὴν θὰ ἀμοιφθῇ ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ὡς εἶπεν ἄλλαχού ὁ Προφῆτης Δαβὶδ ἀποτεϊνόμενος πρὸς τὸν Θεὸν καὶ λέγων: «Ὡς Κύριε ἀποδώσεις ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ» (Ψαλμ. 61). Ὑπάρχει λοιπὸν ἄλλη ζωὴ μετὰ τὴν αὐτὴν, ἡ πέραν τοῦ τάφου λεγομένη ζωὴ, εἰς τὴν ὁποίαν θέλει γίνῃ προσηκόντως καὶ ἐντελέστατα ἡ ἀμοιβὴ καὶ ἀνταπόδοσις τῶν ἔργων καὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ τῶν ἀσεβῶν.

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ἐκ μόνης τῆς ἰδικῆς του δυνάμεως δὲν δύναται νὰ εὐαρεστήσῃ εἰς τὸν Θεόν· διότι δὲν ἔχει πλέον ἐκείνην τὴν τελειότητα τὴν ὁποίαν ἐχορήγησεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεὸς κατὰ τὴν πλάσιν τοῦ πρωτοπλάστου ἀνθρώπου· διότι ἀφοῦ ἐγένετο παραβάτης τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, ὑπέπεσεν εἰς τὸ βάρος τῆς Θείας ὀργῆς. Συμπεραίνεται λοιπὸν, διὸ ὁ ἄνθρωπος ἔχασεν ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ τὰς τελειότητος τὰς ὁποίας ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός, τὰς ὁποίας τελειότητας *Εἰκόνα Θεοῦ* ὀνομάζει ἡ Θεία Γραφή, καὶ ἐπομένως ἔχασε τὴν χάριν τοῦ Δημιουργοῦ του,

ΟΣΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ο ΕΝ ΑΘΩ

Οι πλείονες, ὡς ἐκ πείρας γνωρίζομεν, υπερτιμῶν καὶ γεραίρουν τὰς ἐξόχους φυσιογνωμίας τοῦ παρελθόντος τὰς ἐπὶ παιδείᾳ καὶ κοσμικῇ σοφίᾳ διατρεφάσας καὶ ἀναμιμνήσκονται μετὰ δέους καὶ σεβασμοῦ, ὅσους ἐδυσίασαν τὴν ζωὴν των εἰς τὴν ἰδέαν τῆς Ἐπιστήμης.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁρθῶς πράττουν. Τὸ ἀντίθετον ὅμως κἀμινουν πολλὰς οἱ τοιοῦτοι ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀνδρας τοὺς ἐπ' ἀρετῇ καὶ κατὰ Θεὸν σοφίᾳ διαπρέφαντας ὑποτιμῶντες καὶ τοποθετοῦντες αὐτοὺς εἰς τὸ περιθώριον καὶ διίσχυρίζομενοι, ὅτι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀγιότης εἶναι λέξεις καὶ πραγματικότητες ἀπάδουσαι τῷ πολιτισμῷ καὶ τῇ καταπληκτικῇ ἐξελίξει τοῦ 20οῦ αἰῶνος καὶ ἰδανικὰ ἀνήκοντα μόνον εἰς τὸ θεοφοβούμενον παρελθὸν καὶ δὴ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Βυζαντινῶν Ἀγίων.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς λέξεως Ἅγιος μειδιῶν καὶ δὲν θέλουν νὰ κλίνουν εὐλαβῶς τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ἀνωτερότητος καὶ τοῦ ὕψους ἀνδρῶν, οἵτινες ἀφιέρωσαν τὸ εἶναι των εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος. Μεταξὺ τῶν ἐξαιρέτων τούτων φυσιογνωμιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἐξέχουσιν θέσιν κατέχει ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ ἐν Ἀθῶ, ὅστις πραγματικῶς κατέστη λαλοῦν καὶ εὐγλωττον πρότυπον ἀρετῆς καὶ ὑψηλοῦ ἠθικοῦ βίου καὶ ὅστις πολλοὺς ἐκ τῶν μυκτηριζόντων καὶ εἰσωνευομένων τοὺς ἁγίους δύναται νὰ φημῶσιν καὶ νὰ κλείσῃ ἐρμητικῶς τὰ ἀπύλωτα καὶ ἀσεβῆ χεῖλη των «τὰ λαλοῦντα κατὰ τῶν δικαίων ἀνομίαν ἐν ὑπερηφανείᾳ καὶ ἐξουθενώσει».

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, ὁ τῆς ἐρήμου τοῦ Ἀθῶ

καθὼς ἀπαιτεῖ ἡ αἰώνιος τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνη.

Ἔνεκα τῆς ἀτελείας τοῦ ταύτης ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἀδύνατον πλέον ἵνα εὕρῃ μόνος του τὸ μέσον καὶ τὸν τρόπον διὰ νὰ ἀποκτήσῃ πάλιν τὴν θείαν χάριν καὶ νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν διεσθαρμένην αὐτοῦ φύσιν. Διὰ τοῦτο τὸ μέσον τοῦτο ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτὸν πάλιν οὕτως ὁ πάνσοφος καὶ πανάγαθος Δημιουργὸς του καὶ Θεός.

Ἡ ἀγαθότης λοιπὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ δημιουργήσαντος ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὸν ἄνθρωπον κατ' ἀρχάς, αὕτη ἀπεκάλυψεν ὕστερον καὶ τὸ μέσον τῆς σωτηρίας αὐτοῦ. Ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως δὲ ταύτης μανθάνομεν τὴν Εὐαγγελικὴν Πίστιν, τὸν Θεῖον Νόμον καὶ τὴν πρέπουσαν πρὸς τὸν Θεὸν Προσευχὴν.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, δὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

πρῶτος διάκονος, ἤκμασε κατὰ τὸν 10ον μ. Χ. αἰῶνα.

Ἐγεννήθη ἐν Τραπεζοῦντι ὑπὸ γονέων ἐπιφανῶν ἐπ' ἀρετῇ, τῶν ὁποίων ἐνωρίτατα ἐστερήθη.

Νεώτατος ἀνηρωπῆγ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ὁ πατήρ του, πρὶν ὁ Ἅγιος ἴδῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἐνῶ ἡ μήτηρ του παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν γεννησίαν του.

Ἐξ αὐτῆς τῆς βρεφικῆς ἡλικίας δὲν ἠτύχησεν ὁ Ἅγιος νὰ γλυκάνῃ τὴν καρδίαν του μετὰ τὴν στοργικὴν θαλπωρὴν τῶν γεννητόρων του.

Ἡ Θεὰ Πρόνοια ὅμως, ἡ τὰ πάντα σοφῶς πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πλάσματος οἰκονομοῦσα ἐπεφύλασσε δι' αὐτὸν μίαν μητέρα ἀπείρω στοργικὴν, ἥτις ψυχῇ τε καὶ σώματι θὰ ἐφρόντιζε διὰ τὴν σωματικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν του ὀντότητα, θὰ ἐδυσίαζετο δι' αὐτὸν καὶ θὰ τοῦ παρεῖχε μίαν ἡθικοδοησκεινικὴν ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσιν ἀπὸ τὰς πλέον σπανίας.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ ἐπικίνδυνος...

Νέον δεῖγμα ἐλαφρότητος συνειδήσεως καὶ δημαγωγικῆς τακτικῆς μᾶς προσέφερε τελευταίως ὁ φέρελπις «ΤΥΠΟΣ».

Ἐπικαλεῖται τὴν ἐπέμβασιν τῆς Χωροφυλακῆς διὰ νὰ συλληφθῇ ὁ σεβασμιώτατος Ταλαντίου κ. Ἀκάκιος, διότι εἶναι ἐπικίνδυνος διὰ τὴν Χριστιανικὴν Κοινωνίαν καὶ τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν...

Καὶ διὰ μὲν τὴν Χριστιανικὴν Κοινωνίαν δὲν βλέπομεν εἰς τί ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ἐπικίνδυνος ἓνας γηραιὸς καὶ καθ' ὅλα σεβάσμιος ἱεράρχης, ὁ ὁποῖος ποιεῖται μίαν εὐάριθμον μερίδα τοῦ Ἑλλην. λαοῦ ἡ ὁποία χαίρει ἐξαιρετικῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης ἀπὸ μέρους ὁλοκλήρου τῆς Ἑλληνικῆς Χριστιανικῆς Κοινωνίας. Διὰ δὲ τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν διατί εἶναι ἐπικίνδυνος; Μήπως εἶναι τόσον στερεὰ τὰ θεμέλιά της ὥστε νὰ κινδυνεύῃ τὸ κύρος της ἀπὸ τοῦς Παλαιοημερολογίτας;

Μὲ αὐτὰ πού γράφει ὁ «ΤΥΠΟΣ» ὀδικεῖ καὶ τὴν ἰδικὴν του νοημοσύνην, ἀλλὰ καὶ τὸ κύρος τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας.

Ποῖος εἶναι λοιπὸν ὁ ἐπικίνδυνος;

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος

Κάνιγγος 32 Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δραχμᾶς 15.—

» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΔΕΧΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

«Ἐκ στόματος κοράων καὶ ἐξελεύσεται»

Τὸ ἀνυπόλητον πρόσωπον μὲ τὸ στιγματισμένον παρελθόν, τὸ ὁποῖον γράφει εἰς τὸν «Τύπον» τὰ σχόλια ἐναντίον τοῦ ἀρχιερέως μας, ἀπετόλμησεν ἐν ἀνόμῳ βήμα πρὸς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ποιότητός του. Ὑποδεικνύει αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ συλληφθῇ τὸ συντομώτερον καὶ νὰ ἐκμηδενισθῇ ὁ ἱεράρχης μας.

Λυπούμεθα πραγματικὰ τὸν καταδόχον αὐτόν. Φαίνεται ὅτι δὲν ἴσθη ἀπὸ τὸ νόσημα τοῦ προδότου τὸ ὁποῖον ἀπέκτησεν κατὰ τὴν ἀποφράδα ἐποχῆς τῆς γερμανικῆς κατοχῆς. Ἄν καὶ ὀλίγον δεῖν νὰ ἐστῇνετο εἰς τὸ ἐκτελεστικὸν ἀπόσπασμα (διότι κατεδικάσθη ὡς δοσίλογος καὶ προδότης ὑπὸ ἑλληνικῶν δικαστηρίων) ἐν τούτοις οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι. Μισεῖ λόγῳ τῆς κατωτέρωότητός του καὶ τῆς ψυχικῆς του διαστροφῆς ὅλας τὰς πραγματικὰς ἀξίας τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου. Ὑβρίζει προσωπικότητας ὡς τὸν Θαρραλέον καὶ ἔντιμον πνευματικὸν ἄνθρωπον κ. Μπασσιάν. Κολακεύει ὅλας τὰς ἀναξιότητες. Εὐρίσκει τὸν ἑαυτὸν τοῦ εὐτυχῆ μεταξὺ τῶν ἀγυρτῶν καὶ τέλος καταδίδει τοὺς πραγματικοὺς ἀγωνιστάς.

Ἴδον τὸ πορτραῖτο του.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ ὑπερηφανεύεται κανεὶς ὅταν μισῇται ὑπὸ τοιούτου ἀνθρώπου;

Καὶ μίαν φιλικὴν σύστασιν πρὸς τὸν ἀρχιμανδρίτην κ. Βασιλόπουλον:

Περιεμαζεύσατε, Πανοσιολογώτατε, εἰς τὸ περιοδικόν σας τὸν λεπτόν αὐτὸν ἄνθρωπον μὴ ἀντιλαμβάνομενος ὅτι τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὑπεγράψατε τὸ πιστοποιητικὸν θανάτου τοῦ «Τύπου». Σὰς προεδοποιοῦμεν ὅτι τὸ διαλυτικόν, ταπεινόν, δολοπλόκον καὶ ἐωσφορικὸν πνεῦμα τοῦ δημοσιογραφίσκου αὐτοῦ τῆς «Βραδυνῆς» θά τινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα τὸν «Τύπον» καὶ θ' ἀφίσῃ τὴν ἀπαίσιαν μόνον μνήμην ἐνὸς ἀηδιαστικοῦ ἐγχειρήματος.

Καὶ αὐτὰς μὲν οὐδὲν φοβεῖται διότι φέρει τὴν καταισχύνῃ ὡς ἰσόβιον ἱμάτιον, σεῖς ὅμως πολλὰ ἔχετε νὰ ζημιωθῇτε.

Ὅσον δι' ἡμᾶς σὰς βεβαιοῦμεν ὅτι οὐδόλως φοβούμεθα τοὺς κρωγμοὺς τοῦ κόρακος αὐτοῦ.

Σεῖς ὅμως πρέπει νὰ τοὺς φοβησθε. Εἰς τὴν ἰδικήν σας ἄλλωστε στέγην κρᾶζει.

Κάρολος Γιούγκ

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ εὐρωπαϊκὸς καὶ ὁ παγκόσμιος ἐπιστημονικὸς κόσμος συνεκλονίσθη ἀπὸ τὴν ἀναγγελίαν τοῦ θανάτου τοῦ πλεόν κορυφαίου ψυχιάτρου.

Ὁ Κάρολος Γιούγκ δὲν ὑπῆρξεν μόνον εἰς Θαρραλέος πνευματικὸς ἄνθρωπος, ὅστις ἐμίλησεν τὴν ἀλήθειαν ὁσονδήποτε σκληρῇ καὶ ἂν ἔπεσε εἰς τὰ ὦτα τῶν συγχρόνων του.

Ἡ διάλυσις τῆς ἐποχῆς μας, εἶπεν, τὰ συμπλέγματα, ἡ συσκότισις τῆς συνειδήσεως καὶ ἡ γενικὴ ἀναστάσις τοῦ ψυχικοῦ κόσμου δὲν ὀφείλονται εἰς ἄλλα αἷτια παρὰ μόνον εἰς τὴν ἀπώθησιν τοῦ θερησκευτικοῦ συναίσθηματος. Χωρὶς θερησκευτικότητα ὁ ἄνθρωπος χάνει τὴν αἰσθησίν του πρὸς ἀνατολισμὸν του, χάνει τὴν γαλήνῃ καὶ τὴν ἀνθρωπιά του, διχάζεται, σπαράσσεται καὶ παραφρονεῖ.

Τίποτε βέβαια νέον δὲν ἦλθεν νὰ εἴπῃ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κάρολος Γιούγκ.

Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ ἔχει ὀμιλήσει πρὸ πολλοῦ μὲ τρόπον ποῦ δὲν χρειάζεται συμπλήρωσιν. Καὶ ὅμως ἡ μαρτυρία τοῦ Γιούγκ εἶναι χρήσιμος εἰς τοὺς ὅλους ἐκείνους ποῦ ἀρνοῦνται νὰ δεχθῶν τὸν ἐγκυρον λόγον τῆς Θείας ἀποκαλύψεως. Εἰς μεγάλους ἐρευνητὰς μὲ τὸ μάτι τῆς ἐπιστήμης καὶ μὲ ὄργανον τὴν λογικὴν ἔρχεται νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ νὰ δεχθῇ ὡς μόνην ἀλήθειαν τῆς ζωῆς μας τὴν θερησκευτικότητα.

Ὁρθῶς λοιπὸν ἔχει λεχθῇ ὅτι ἡ ὀλίγη ἐπιστήμη ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐνῶ ἡ πολλὴ ἐπαναφέρει εἰς αὐτόν.

Τὸν λόγον ἔχουν τὰ δπλα τοῦ πνεύματος.

Εἰς χιλιάστας ἐφόρευσε τὴν σύζυγόν του διότι δὲν ἐδέχετο νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Ἰεχωβάδων: Ἡ σημασία τοῦ ἐπεισοδίου ὑπερβαίνει τὰ ὅρια μιᾶς ἀτομικῆς περιπτώσεως καὶ ὑπηρετεῖται εἰς κοινωνικὴν κλίμακα. Ἀποκαλύπτει δηλ. κατὰ τρόπον δραματικόν τὴν λυσσαλέαν προσπάθειαν ποῦ καταβάλλει ἡ σκοτεινὴ αὐτὴ αἵρεσις νὰ κερδίσῃ ἑστῶ καὶ ἕνα ἄνθρωπον. Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ τοῦ ἀδυσωπῆτου καὶ σκοτεινοῦ ἀγῶνος προσφεύγει εἰς ὅλα τὰ μέσα. Ὁ πνευματικὸς ἢ ὁ σωματικὸς θάνατος ἐνεδρεῖται. Οἱ ὑποψήφιοι μελλοθάνατοι δὲν ἔχουν παρὰ νὰ ἐκλέξουν.

Καὶ ὅμως, ὅσοι νοιώθουν ἀκόμη μίαν σπῆσαν ἐντός των ἀπὸ τὴν μεγάλῃ φωτὶν τῆς ὀρθοδοξίας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ αισθάνωνται ἀσφαλεῖς. Πρέπει νὰ γίνῃ τὸ πᾶν ὥστε νὰ φράξωμεν τὸν δρόμον εἰς τὸν χιλιασμόν. Μὲ τὴν σημερινὴν ἀπραξίαν ὁ χρόνος ἐργάζεται εἰς βάρος μας. Δι' αὐτὸ καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ ἐπαμύζονται τεραστίως εὐθύναν ὅταν καταδιώκουν τοὺς παλῆτας καὶ ἀφίνουν τοὺς Ἰεχωβάδες ν' ἀλωνίζουν ἀσύδοτοι καὶ θρασεῖς εἰς τὸν ἀφρακτὸν ἀμπελῶνα τῆς χώρας μας.

Ἐξαίρετος πρωτοβουλία

Τὸ εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιευόμενον ὑπόμνημα τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοκ. Κοινότητος Γνησ. Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Θεσσαλονίκης ἀποτελεῖ ὀχι μόνον ἐν ἀκόμῃ δείγμα τῆς, ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, ἀξιολόγου δραστηριότητος τῶν ἀδελφῶν Θεσσαλονικέων, ἀλλὰ καὶ ἀρίστην ἐργασίαν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὀρθὴν καὶ σαφῇ τοποθέτησιν τοῦ ζητήματός μας ἐνώπιον τῆς Κυβερνήσεως.

Τὸ κείμενον ἐγγίζει τὰ ὅρια ἐπιστημονικῆς διατριβῆς καὶ ἐλπίζομεν ὅτι οὐδεὶς σοβαρὸς πολιτικὸς θά τὸ παρίδῃ.

Τὸ ὅλον ὑπόμνημα ἔχει ἐκτύπωθῃ εἰς καλαίσθητον φυλλάδιον, τοῦ ὁποῖου τὴν ἀναδημοσίευσιν ἀρχίζει μὲ ἰδιαίτερον ὑπερηφάνειαν ἀπὸ σήμερον ἡ «ΦΩ. ΝΗ» ἡ ὁποία ἐκφράζει τὰ θερμὰ τῆς συγκαθητήρια πρὸς τὸν ἰσχυρὸν προμαχῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ Μακεδονικῇ πρωτεύουσῃ.

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 29 Ἰουνίου, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει ὁ φερώνυμος ἱερός Ναὸς τοῦ Ἀγ. Παύλου εἰς Παλαιὰν Κοκκινίαν Πειραιῶς.

Ἀφ' ἐσπέρας θά ψαλῇ ὁ Μέγας Ἑσπερινός, τὴν δὲ ἐπομένην ἡ Θεία λειτουργία.

Συγκοινωνία: Ἐκ Πειραιῶς Λεωφορεῖον Παλ. Κοκκινιάς, στάσις στροφή.

—Τὴν 29ην Ἰουνίου, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει ὁ φερώνυμος ἱ. Ν. τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων εἰς Δάφνην Ἀθηνῶν. Ἀφ' ἐσπέρας θά ψαλῇ ὁ Μέγας Ἑσπερινός, τὴν δὲ ἐπομένην ἡ Θεία λειτουργία.

Συγκοινωνία: Λεωφ. Δάφνης ἀπὸ ὁδὸν Κορσῆ, στάσις Νανδ.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 8)6)61 εἰς τὸν ἱ. Ν. τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων (Δάφνης) ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Π' Κων/νου Παπαντωνίου το 409ῃμερον μνημόσυνον τῆς εἰς Κύριον ἐκδημησάσης Δημητράς Μαρτζουράνῃ ἐκ Βουρβοῦρων Κυνουρίας.

Εἰς τὰ τέκνα τῆς εὐλαβεστάτης αὐτῆς μητρὸς Κων/νον, Σπυρίδωνα, Χρῆστον καὶ Ἐλένην εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους Θεῖαν παρηγορίαν, τῇ δὲ θανούσῃ αἰωνία ἑστῶ ἡ μνήμη.